

rigsministeren skal være bemyndiget til, hvor han dertil maatte finde Anledning, at foretage Underjøgelse ved særlig til dette Hverv beskaffede Dyr læger for Statskassens Regning af Tuberkulose sygdommen hos Hornkvæg for større eller mindre Distrikter i Landet. Naar et Dyr ved Efterhynet findes angrebet af Tuberkeltæring, skal det af Dyr lægen forsynes med et blivende Mærke paa Huden. Ejeren eller Brugeren af det af Tuberkeltæring angrebne Dyr er forpligtet til at rette sig efter de Forskrifter med Hensyn til Desinfektion og Afsondring m. m., der efter vedkommende Dyr læges Indstilling gives ham af Politimesteren." . . . "Paa Dyrskuer, hvor der af Staten ydes Præmie eller Tilskud til Præmie, vil der ligeledes af Indenrigsministeren være at paahbyde Underjøgelse af de fremstillede Tillægsdyr af Hornkvæg, ved hertil særlig beskaffede Dyr læger, for at faa konstateret, om Dyrene ere angrebne af Tuberkeltæring. Hvis dette viser sig at være Tilfældet, forsynes Dyret med et blivende Mærke paa Huden, og maa der ikke udbetales Ejeren den paa Dyrskuet Tillægsdyret tilkendte Præmie." Vi have ment, at disse Bestemmelser ville kunne udrette ikke saa lidt Gavn. Denne Underjøgelse af særlig beskaffede Dyr læger vil navnlig være meget vigtig, da det jo viser sig at være Tilfældet overordentlig hyppigt, at Tuberkel sygdomme netop paa Grund af den latente Karakter, hvormed Sygdommen i Reglen optræder, er vanskelig at opdage for Ejerne før paa et mere fremrykket Stadium. Ligeledes vil det ogsaa ses, at det er en meget hensigtsmæssig Bestemmelse, at Tillægsdyr ikke maa anvendes som saadanne — idet Smitten jo kan udbredes ved Arvelighed — naar det viser sig, at de ere befængte med Tuberkulose. I Udvalget var der imidlertid et Par Mindretal, der ikke fandt sig ganske tilfreds stillede ved disse Endringsforslag, men kunde ønske at gaa videre, og som opstillede Endringsforslag i den Retning i Betænkningen. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind paa at omtale disse Endringsforslag, da det jo er muligt, at der senere under Forhandlingens Gang kan blive nærmere Lejlighed til at komme ind paa disse Spørgsmaal. Ikke heller skal jeg ved denne Lejlighed komme ind paa de flere mindre Endringsforslag af mere speciel Natur, der bleve opstillede af Landstingets Udvalg, saameget mindre som flere af dem ere tiltraadte af den højtærede Minister og optagne i dette Lovforslag. Af egentlig selvstændige nye Endringsforslag er der kun det allerede af Ministeren ved Sagens Fremføttelse omtalte Forslag om Svinedifteritis,

som er optaget blandt de i Lovforslagets § 2 nævnte Sygdomme, hvilket vistnok ikke kan andet end billiges. — Jeg for mit Vedkommende kan tiltræde Lovforslaget saaledes, som det her foreligger, men da der jo er flere Punkter, hvorom der herfter Uoverensstemmelse, og det ikke saa liden Uoverensstemmelse, saa maa jeg dog anse det for rigtigt, naar Talen bliver om Udvalg, at et saadant nedlægges. Inden jeg slutter, skal jeg dog omtale et andet af de større Spørgsmaal, som have været Genstand for Uoverensstemmelse baade ved de tidligere Behandlinger i Landstinget og Folketinget og ogsaa ved den senere. Det er Bestemmelsen i § 8 om Erstatning til Ejeren af de Kreaturer, der bliver nedslagne, og dernæst om, i hvilket Forhold Udgifterne til Erstatningen og de Udgifter, som Nedslagningen ellers vilde medføre, skulle udbedes af Statskassen og paa Landet af Amtsrepartitionsfonden, i Købstæderne af Kommunkasserne. Landstingets Udvalg var ganske enigt med Regeringsforslaget i, at der ikke var nogen Anledning til at hde Ejerne af de nedslagne Kreaturer større Erstatning end $\frac{2}{3}$ af Dyrets Værdi, og ikke $\frac{1}{5}$, som er foreslaaet af Folketinget. Man gik nemlig ud fra, at Takstationerne ikke vilde være for knappe, men maatte snarere for rutildelige, og at der derfor ikke var nogen Anledning til denne Forhøjelse af Erstatningen. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal om Fordelingen af Udgifterne, om hvilken Part der skulde paahvile Staten, og hvilken Part der skulde paahvile Kommunerne, har der derimod hersket Uenighed og været Uoverensstemmelse. Regeringen har som bekendt baade i dette Forslag, som nu foreligger, og i de tidligere holdt paa, at Halvdelen af Udgifterne skal udbedes af Statskassen og Halvdelen af Kommunekassen. Et Mindretal af Landstingets Udvalg sluttede sig hertil, medens Folketingets Udvalgs Forslag gik ud paa, at Statskassen skulde bære alle Udgifterne. Flertallet i Landstingets Udvalg troede at kunne opstille som Mæglingforslag, at $\frac{2}{3}$ af Udgifterne skulde paahvile Staten og $\frac{1}{3}$ Kommunekassen. Man ser altsaa, at med Hensyn til dette Spørgsmaal er der en Uoverensstemmelse, som jeg dog imidlertid haaber ikke skal blive nogen Anstødssten for denne Lovs Emanation. Jeg skal nu slutte disse faa Udtalelser, som jeg har troet at burde fremkomme med, med det Haab, at det maa lykkes i denne Session at faa denne vigtige Lov tilendebragt, og at vi maa komme til et heldigt og gavnligt Resultat, som jeg veed imødeses med Længsel af Landboerne.